

Глупавия вълкъ.

(Народна приказка).

Едно врѣме единъ глупавъ вълкъ намѣрилъ единъ овенъ, който пасѣлъ самъ и му рекълъ: „Рогльо, ще те изямъ!“

Овенътъ му отговорилъ: „Добрѣ бе вълчо, ами я зини да влѣзя цѣлъ въ устата ти, та да не си трошишъ жбитѣ“ ...

Вълкътъ зяпналъ нагорѣ. А овенътъ се изстѣпилъ назадъ, засилилъ се, па тѣй силно ударилъ вълкътъ въ устата, щото глупчо падналъ на мѣстото си зашаматенъ ...

Като се посѣвзелъ нашъ глупчо—вълчо, тръгналъ да дири овена. Срѣцналъ единъ катъръ и му рекълъ: „Катърчуга—юначуга, ще те изямъ!“ ...

Катърътъ му отговорилъ: „Хубаво си намислилъ, бе брате вълчане, ами менъ ми стиска подковата. Я ми я раслаби на крака, да ми поотлекне, па тогава ме изяжъ!“

Вълкътъ се приготвилъ да му раслаби подковата на задния кракъ. Катърътъ се засилилъ, цапналъ го съ кракъ по главата и побѣгналъ ...

Тръгналъ нашиятъ вълчанъ да го търси, намѣрилъ на една поляна едно свинче и му рекълъ: „свинушка — сивушка, ще те изямъ!“ ...

Свинчето му отговорило: „Вълчане—юначане, тѣй и тѣй ще ме изядешъ, ами знаешъ ли, че азъ съмъ гайдаръ и отдавна не съмъ свирилъ ... Я ме захапи за ушенцето